

Heimwee

‘Is dit uw zoon, mevrouw?’ De politieagent wijst naar mij. Ik zie dat mijn moeder haar hand voor haar mond slaat. Ik kan haar horen denken: Mijn zoon! Mijn zoon! Wat heeft hij gedaan? Dit is vast een vergissing? Maar ze zegt: ‘Eh...’

Welke moeder zegt nou ‘eh’ als er wordt gevraagd of haar zoon haar zoon is?

‘Ja, natuurlijk.’ zegt ze dan ineens. Ze roept naar binnen. ‘Joost!’ Oké, mijn vader komt er ook bij. Ik word bij mijn ouders afgeleverd door de politie omdat ik met vuurwerk in de achtertuin van mijn vriendje aan het spelen was. Oké, ik weet best dat je geen vuurwerk mag afsteken als het geen oud en nieuw is. Maar we waren niet eens op straat! Mijn vader glimlacht als hij mij ziet. Ja, hoor! Hij ziet de humor er wel van. Mijn moeder helemaal niet. Zij wordt steeds zenuwachtiger. We, ook de politieagenten, gaan naar binnen. Daar moet ik het hele verhaal vertellen. Over het vuurwerk dat we vonden in de schuur en wat we allemaal afgestoken hebben. Het was misschien minder intelligent van ons om er zo lang mee door te gaan, want de buurvrouw van verderop heeft de politie gebeld. Die ene agent legt mijn ouders uit dat vanwege mijn leeftijd, ik ben namelijk dertien, ik zal worden opgeroepen door bureau HALT. Daar had ik niet op gerekend! Ik dacht dat ze me thuis zouden brengen en ik een week het gehoon mijn vader zou moeten aanhoren en een preek van mijn moeder zou krijgen, that’s it! Niet dus. Ik ken wel lui die bij bureau HALT moesten komen, maar dat waren geen lieverdjes. Val ik nu ook in die categorie?

Als de agenten weg zijn krijg ik alsnog de preek van mijn moeder en het sarcasme van mijn vader te horen:

‘Olle, dit had ik niet achter je gezocht, hoe haal je het in je hoofd? Je hebt toch van ons geleerd voor jezelf te denken? Ik zei vorige week nog tegen je vader...blablabla...’

‘Goed gedaan jochie! Echt heel bijzonder hoe jij je intelligentie tot uiting brengt.’

Ik baal. Echt! En heus niet alleen van die preken enzo. Maar dat ik niet even verder nagedacht heb terwijl we bezig waren daar in die achtertuin. Ik heb m’n vingers ook nog verbrand met zo’n rottige voetzoeker. Maar dat hou ik maar even voor me.

Twee dagen na het ‘incident’ wordt er gebeld. Of ik me wil melden bij bureau HALT voor een gesprek. Mijn vader gaat mee. Van mij hoeft het niet, maar hij zegt: ‘Dat is toch gezellig?!’ Mijn vader heeft echt humor. We melden ons bij het politiebureau en wachten een

eeuwigheid tot we aan de beurt zijn. Als we eenmaal aan een tafel neergezet worden komt er een mannetje die uit de doeken gaat doen wat de bedoeling is. Mijn vader wordt ineens serieus en onderbreekt het mannetje.

‘Ik begrijp wat uw bedoeling is en u krijgt onze volledige medewerking, maar ik laat u graag even weten dat onze zoon Olle niet van het kaliber hangjongere of iets dergelijks is en dat zijn straf op z’n minst een maatschappelijk nuttige straf moet zijn. Ik ga niet akkoord met het schoonmaken van een parkeerterrein of het vegen van een of andere straat.’ Mijn vader zegt dit met zoveel overtuigingskracht dat het mannetje achter het bureau even stil wordt. ‘Als u het zo ziet, dan heb ik wel een voorstel voor u.’, zegt hij dan. ‘Er is een testproject gaande waarbij jongeren die bij bureau HALT terechtkomen gekoppeld worden aan een leeftijdsgenoot uit een asielzoekerscentrum. Eigenlijk is dat bedoeld voor jongeren die in herhaling vallen, maar aangezien u zo aandringt.’ Hij slaat de map dicht die hij voor zijn neus heeft. Hij kijkt mijn vader strak aan.

NEE! Denk ik. NEE! Laat mij maar papier rapen of de straat vegen! Ik kijk mijn vader smekend aan.

‘Prima.’, zegt mijn vader. ‘Dat lijkt me een goed plan. Ik neem me ter plekke voor om minstens een week niet meer tegen mijn vader te praten.

Op maandag na schooltijd moet ik me melden bij het AZC hier net buiten de stad. Ik ben er nog nooit geweest. Bij ons op school zijn wel kinderen van het AZC, maar die zitten allemaal klassen hoger. Wat een triest gebouw. Ik zie wel veel mensen rondlopen. Bij de receptie word ik naar een wachtruimte gebracht. Ik word ondertussen toch een beetje zenuwachtig. Wat zou dat betekenen dat ik ‘gekoppeld’ word? Een dagje optrekken met een jongen van mijn leeftijd? Nou, dat overleef ik wel. Ik neem hem gewoon mee naar de skatebaan. Maar de jongen die mijn richting op komt lopen lijkt niet het type voor een skatebaan.

‘Dit is Liiban, hij komt uit Somalië en hij is de komende maand jouw maatje. Hij is hier sinds vorige maand dus hij spreekt de Nederlandse taal nog niet.’ Iedere dag uit school kom jij hier om bij hem te zijn. Hij rekent op je. Veel plezier samen!’ En met die laatste woorden neemt de man die Liiban bracht afscheid en loopt weg.

Een maand? Het moet niet gekker worden!

Liiban kijkt mij verwachtingsvol aan. Ik haal mijn schouders op. Wat moet ik met hem? Ik heb Marokkaanse vrienden, Antilliaanse vrienden en zelfs een Amerikaan, maar wat moet ik met

een Somaliër die geen Nederlands spreekt? Na vijf minuten elkaar aanstaren, waar ik overigens bloedzenuwachtig van word, neem ik toch maar het initiatief. Ik steek mijn hand uit.

‘Ik ben Olle.’

Liiban schudt mijn hand en glimlacht breed. Nou, dat is in ieder geval prettig, het is geen chagrijn. Ik loop naar buiten en hij loopt achter me aan. Ik wijs naar mijn fiets en zeg: ‘Fiets.’ Hij zegt het na. Hé, geinig, zo kan ik hem wel wat woorden leren! We lopen nog zeker een uur rond op het terrein van het AZC en ik wijs van alles aan. Hij zegt alles keurig na wat ik zeg. Dan trekt hij aan mijn arm en loopt richting een speelplaats. Er spelen daar veel kinderen. Hij lacht en loopt naar de glijbaan. Hij klimt omhoog en glijdt met een flinke vaart naar beneden. Hij wijst naar mij en dan naar de glijbaan. Ik schud nee, je denkt toch zeker niet dat ik van een glijbaan ga? Tssss...die leeftijd ben ik wel voorbij. Om 5 uur pak ik mijn fiets en ga ik er vandoor. Morgen moet ik weer. Hoe ga ik dat een maand volhouden?

Na een week hebben we het allebei door. We kunnen niet makkelijk met woorden communiceren, maar we zijn allebei slim genoeg om er van alles bij te halen om maar duidelijk te maken wat de ander bedoeld. Ik heb ontdekt dat Liiban ook al een aardige woordje Engels spreekt, misschien wel meer dan ik. Hij heeft het steeds over homesick. Ik spreek een beetje Engels, maar dit woord begrijp ik niet. Misschien vindt hij het AZC vies? Huis ziek? Toch eens opzoeken als ik thuis ben. We hebben ook ontdekt dat we allebei van sporten houden. Ik heb een keer m’n skateboard meegenomen en hij was verbazingwekkend snel weg op dat ding. Ik heb begrepen dat we het terrein niet afmogen, maar ik ga dat toch nog eens vragen. Volgens mij vindt hij de skatebaan geweldig! Gisteren heeft hij mij meegenomen naar zijn familie. Hij heeft 6 broertjes en zusjes! Ze zitten met z’n allen op twee kamers, beetje krap naar mijn mening. Maar zie zien er wel blij uit. Liiban liet mij een foto zien van zijn huis in Somalië, zo’n houten huis met een veranda. Hij richtte zijn wijsvinger en duim als een pistool op mij en riep: ‘Bang! Bang!’ Ik denk dat ze door soldaten uit hun huis gejaagd zijn.

Na de tweede week krijgen we toestemming om het terrein te verlaten. Ik moet Liiban om vijf uur terug brengen. Ik neem hem mee naar de skatebaan en stel hem voor aan mijn vrienden. Hij doet een beetje verlegen, maar dat snap ik wel. Hij kijkt zijn ogen uit naar al die tricks die mijn vrienden doen en als ze hem een skateboard geven doet hij ook een poging.

Hij lazert de eerste keer natuurlijk naast de quarter pipe, maar na de tiende keer haalt hij toch echt de bovenkant! En mijn vrienden klappen. Coole vrienden heb ik!

De volgende dag kan ik Liiban op het AZC niet zo snel vinden. Meestal staat hij op me te wachten. Ik loop naar de plek waar zijn familie woont en klop aan. Zijn moeder doet de deur open. Ze zegt: 'Today no Liiban. Liiban homesick!' Ik vertrek, zonder dat ik weet wat er precies aan de hand is. Eenmaal thuis legt mijn moeder me uit dat homesick gewoon heimwee betekent. En dat door die dag met mijn vrienden hij misschien wel extra heimwee heeft gekregen. Shit, dat is mijn schuld! Ik snap dat wel, zijn vrienden zijn allemaal nog daar. 'Hé, je hoeft nog maar twee weken Olle!', zegt mijn vader. Dan ben je er vanaf! Ik kijk hem kwaad aan. Hij snapt er ook helemaal niks van.

Die maandag is Liiban er weer.

'Sorry voor homesick.', zegt hij. Ik wuif het aan de kant. Hoe moet ik nou uitleggen dat ik het wel snap?

'Wij fiets?', zegt Liiban.

'Nee.', zeg ik. Ik ga het hem niet nog moeilijker maken door nog een keer mijn vrienden op te zoeken. Hij lijkt teleurgesteld. Ik wijs naar de glijbaan. 'Zullen we...?' De brede glimlach van Liiban doet me besluiten dat het niet boeit dat je op je dertiende van de glijbaan gaat. Eigenlijk is het best lachen! Het is een flink hoge glijbaan en we gaan als een speer! Nooit gedacht dat ik zo'n lol zou kunnen hebben met iemand als Liiban.

Op vrijdag heb ik mijn vrienden geregeld. Ze komen met me mee naar Liiban. Maar als we staan te kletsen met z'n vijven komt er zo'n mevrouw van het AZC aan. 'Wat moeten jullie hier?', vraagt ze. Maar ze had net zo goed meteen kunnen zeggen 'Opzouten!', de toon was duidelijk. Jammer, we zijn met teveel, dat mag dus niet. Liiban blijft aandringen met 'Wij fiets', dus uiteindelijk begrijp ik dat hij toch echt weer naar de skatebaan wil. De resterende dagen brengen we daar door. Liiban heeft echt talent! Hij gaat als een speer door de quarter pipe en een Ollie heeft hij ook zo door. En voor ik het me realiseer is de maand voorbij. Op vrijdag om 5 uur breng ik Liiban terug. Heeft hij niet door dat dit de laatste dag is? Hij lacht en doet een Ollie in de lucht na. Hij geeft me een high five, zoals we altijd doen als ik hem terugbreng en rent weg. Naar binnen. Weg is hij.

Thuis heeft mijn moeder iets lekkers klaargemaakt. Speciaal voor mij, omdat ze trots op me is, tenminste dat zegt ze. Mijn pa vraagt of ik zin heb om na het eten nog een potje vuurwerk af te steken in de achtertuin. Oh, oh, wat is mijn vader grappig. Ik heb een raar gevoel in mijn buik. Ik heb helemaal geen afscheid genomen van Liiban en hij denkt waarschijnlijk dat ik maandag weer kom. Ik loop vet achter met mijn huiswerk, dus ik heb niet eens meer tijd om zo vaak na schooltijd bezig te zijn. En wat nu als hij weer 'homesick' wordt? Wat moet hij dan? Hij kan toch niet de hele dag in zijn bed blijven liggen? Het eten smaakt me niet en ik ga die avond vroeg naar bed. Dat helpt niets. Ik lig te draaien en te woelen. Om half twaalf ben heb ik de oplossing. Ik loop naar beneden waar mijn vader tv zit te kijken. Mijn moeder is al naar bed.

'Hé Olle, jongen, kan je niet slapen?'

'Pa, mag ik je wat vragen?'

'Tuurlijk...'

'Pa, geldt dat aanbod nog? Kunnen we toch even vuurwerk gaan afsteken in de achtertuin?'

Schrijf een verhaal voor Troepiaal

Heimwee is geschreven door:

Liesbeth Rosendaal